

Tủ lạnh, Tủ lạnh Hay Cát-xét ?

Nguyễn Nhật Ánh

Lần đầu tiên trong đời, tôi mua một tấm vé số. Tôi liền đem khoe với vợ tôi. Nhưng tôi thất vọng ngay. Cô ta liếc tấm vé số trên tay tôi bằng nửa con mắt:

- Anh toàn là mơ với mộng. Dễ gì trúng số mà ham!

- Biết đâu!

- Hừ - vợ tôi khoát tay - Đừng có mà nhảm nhí ! Bộ hết thứ mua rồi hay sao mà mua vé số?

Tôi cười cầu tài:

- Em đừng có nói vậy chứ. Kỳ này mà trúng mười ngàn là anh mua một cái cát-xét liền.

Vợ tôi trợn mắt:

- Cái gì ? Cát-xét hả ? Anh có điên không?

- Sao lại điên! Có cát-xét, tôi nằm nghe nhạc cũng khoái lắm chứ bộ!

- Nhạc với lại họa! - Vợ tôi xì một tiếng - Anh toàn là sống trên mây! Thịt thiú đến nơi rồi kia kia!

Tôi ngơ ngác:

- Thịt thiú thì có dính gì đến cát-xét?

- Sao lại không dính dáng? Thịt thiú thì có nghĩa là đẹp cái cát-xét của anh qua một bên, để tiền mua một cái tủ lạnh.

Tôi vò đầu:

- Trời ơi, em thì suốt ngày cứ tủ lạnh với tủ liếc! Con người ta sống đâu chỉ toàn vật chất!

- Xí! vậy chứ anh sống bằng cái gì?

Tôi tặc lưỡi:

- Thì tất nhiên là sống bằng vật chất rồi. Nhưng con người ta cũng cần phải nghe nhạc nữa chứ!

Vợ tôi vừa nói vừa goe nguầy đi xuống bếp:

- Được rồi, anh cứ ở đó mà nghe nhạc! Chiều nay tôi cho anh ăn thịt thiú cho biết tay!

- Nè, nè! Đừng có mà chơi ác như thế! - Tôi chồm người về phía vợ tôi - Con người ta cũng cần phải ăn uống cho đàng hoàng chứ!

Vợ tôi cười đắc thắng, bộ mặt nom gian ác dễ sợ:

- Vậy thì đẹp cái cát-xét của anh đi!

Bị vợ gây sức ép, tôi nổi khùng:

- Anh mà không mua cát-xét thì em cũng đừng hòng sắm tủ lạnh!

- À, à, anh dọa nạt tôi phải không? Trời ơi là trời! Bà con coi chồng với con kia! - Vợ tôi ôm mặt tru tréo.

- Thôi đừng có mà om sòm lên như thế!

- Anh có bao giờ xuống bếp đâu mà biết canh cá ươn, thịt thiú. Anh toàn là ngồi mát ăn bát vàng không hà. - Vợ tôi chỉ chiết.

- Này, này - Tôi xoay người trên ghế - Đừng có mà vu khống nghe cha! Còn cô, cô là nội trợ mà cô không có khoa học gì hết. Nếu mỗi ngày đi chợ một lần thì làm sao thịt thiú được. Cô cứ chơi cái kiểu một ngày đi chợ bảy ngày ăn thì thứ gì mà không thiú không hỏng.

- À, à - Vợ tôi nắm hai tay lại - Bây giờ anh định hành hạ tôi cho đến chết phải không? Anh muốn tôi đi tới đi lui cho mau già mau xấu phải không? Anh hết thương tôi rồi chứ gì! Tôi biết mà! Tôi biết thân phận tôi không bì được với người ta mà! Trời ơi là trời, sao tôi không chết đi cho rảnh nợ nè trời!

Vợ tôi khóc ầm a ầm ục. Tôi nhấp nhòm trên ghế như bị kiến đốt:

- Thôi, thôi, anh van em! Đừng có suy diễn bậy bạ. Anh mà có tình ý gì với ai thì anh chết liền tại chỗ cho em coi.

- Anh không có tình ý gì với ai thì tại sao anh không cho em mua tủ lạnh? - Vợ tôi sục sục hỏi.

Tôi gãi đầu:

- Anh không cho em mua hồi nào. Anh chỉ nói là mua cát-xét thì thích hơn thôi!

- Vậy là anh coi trọng cát-xét của anh hơn em chứ gì?

- Bậy nào...

Tôi đang lúng túng chưa biết giải thích làm sao thì thằng con tôi ở đâu ngoài sân chạy xộc vào. Tôi liền chop ngay nó.

- Bây giờ vậy nè - Tôi nói với vợ - Để khỏi lười thôi, mình hỏi thằng con, hễ nó thích thứ gì thì mình mua thứ đó, em chịu không?

Vợ tôi gật đầu và quay sang đứa con:

- Con nghe má hỏi nè, giữa cát-xét và tủ lạnh con thích mua thứ nào?

Thằng con tôi bặm môi suy nghĩ. Vợ chồng tôi hồi hộp muốn đứng tim, ai cũng hy vọng phần thắng về mình. Một lát sau, con tôi trả lời:

- Con muốn mua tivi

Tôi trợn mắt:

- Tivi? Có ai hỏi tivi đâu!

- Nhưng mà con khoái coi tivi hơn.

Thằng con tôi đúng là thứ cứng đầu. Tôi đang tính quạt cho nó một trận thì vợ tôi lên tiếng:

- Nó nói vậy mà có lý. Dù sao mua tivi còn hơn là mua cát-xét.

Con tôi sáng mắt lên:

- Bộ ba tính mua tivi thiệt hả ba?

Tôi chỉ tấm vé số trên bàn:

- Hễ chiều nay trúng mười ngàn là ba mua tivi cho con liền.

Thằng con tôi chớp lấy tấm vé số. Nó chạy ra cửa:

- Ra-đi-ô mới xỏ số nè ba! Để con ra đầu đường dò số dùm ba nghen!

Tôi liếc vợ tôi:

- Nhà mình chật cứng, mua tivi về để đâu bây giờ?

- Thì để trên bàn của anh chớ đâu!

- Trời ơi, bộ em tính giỡn chơi hả? - Tôi la lên - Chỗ người ta ngồi làm việc mà để cái tivi lên thì làm sao?

Vợ tôi nhún vai:

- Chớ không lẽ để tivi dưới đất?

- Thì để trên tủ vậy! - Tôi hiến kế.

- Để trên tủ thì có trời mới coi được.

Tôi dang hai tay thở dài:

- Chớ nhà mình còn chỗ nào nữa đâu!

- Thì cứ để trên bàn của anh - Vợ tôi nói, giọng không đùa chút nào.

- Này, em đừng có mà chơi xỏ anh. Đó là chỗ anh làm việc, không ai được để thứ gì lên đó. - Tôi nghiêng răng.

- Làm việc, làm việc! Lúc nào cũng làm việc! Quan trọng gớm!

- Quan trọng chớ sao không! Anh làm việc tối ngày chớ đâu có phải như...

Đang nói, tôi nhanh trí tốp ngay lại. Nhưng vợ tôi đâu có chịu bỏ qua, cô ta gầm lên:

- Như ai? Anh nói gì, anh nói lại coi!

Tôi cười giả lả:

- Anh có nói gì đâu!

- Anh đừng có chối! Tôi biết mà, tôi biết anh coi thường tôi mà! Anh thì làm việc, còn tôi thì chỉ là đồ ăn bám chứ gì! Hu hu...

Vợ tôi chạy lại nằm vật lên giường, vừa khóc vừa than thân trách phận.

Tôi bước lại giường, định cúi xuống dỗ dành thì vợ tôi hét lên:

- Đừng có đụng vào con ăn bám này!

Tôi thở dài chạy ra thì đụng thằng con tôi chạy vào. Nó vừa chạy vừa la:

- Trúng số rồi ba ơi!

Tôi nghe như có một luồng điện chạy qua người:

- Trúng mười ngàn hả?

- Trúng có hai chục đồng à ba!

Tôi rơi phịch xuống ghế:

- Trúng có hai chục mà la lồi om sòm lên! Thôi, ba cho con toàn bộ số tiền đó, con mua cái tivi nhựa về chơi.

Còn lát tối con cứ qua nhà bên cạnh coi ké tivi như từ trước tới giờ, đợi khi nào ba trúng...

Tôi khịt khịt mũi, không buồn nói tiếp. Trước cặp mắt ngơ ngác của thằng con, tôi bỏ đi tằm, trong đầu loay hoay nghĩ cách làm lành với vợ.